

Q.

Одного ранку я прокинулась у дивному стані. І справа не в тому, що я проспала всю попередню добу. Точніше, не лише в цьому. Мене ніби розібрали та зібрали заново — і якийсь пазл випав, від чого картинка вийшла не такою як до того. Одним словом, ніяк не вдавалося прийти до тями. Немовби намагаєшся пригадати щось, але спогад постійно тікає.

Небо, дерева, земля, будинок навпроти — все було сірим та нагадувало вицвілу скатертину, з якої за роки користування стерлися фарби. У цей момент я позаздрила тим, хто має в житті хай примітивні, але надійні «маячки»: улюблені серіали чи незмінний рецепт фірмового пирога. Або якісь звички, що роблять життя затишним та спокійним. Я ж почувалася наче викинута на берег риба (хоча можу лише уявляти, як вона відчувається).

Переслідувало відчуття втрати, але примарної. Тобто я ніяк не могла збагнути, що саме загубила (чи в мене відібрали?) — й оце намагання пригадати дезорієнтувало ще більше. Я лише переконувалася, наскільки порожнім раптом стало моє існування.

Це були сім років мого життя. Насправді ми провели спільно менше часу, але Макс рахував від дня нашого знайомства. А от я сумнівалася, чи враховувати перші три місяці, коли ми просто трималися за руки; тижні спілкування виключно по телефону; місяці, коли він їздив до столиці у пошуках роботи, намагаючись перетягти туди й мене; періоди, коли ми сварились і він повертався до своєї маленької квартирки або їхав за місто до батьків.

Коли ставало зовсім нестерпно, я пригадувала найперші зустрічі: як ми з Максом гуляли зеленим весняними містом, а мені не хотілося його відпускати. У той зародковий період наших

стосунків він брав мене за руку тільки коли ми переходили дорогу — і щоразу я з хвилюванням чекала цього моменту. Раптом виявилось, що руки — пальці, долоні, зап'ястя — досить потужна ерогенна зона (чи не тому я завжди полюбляла носити фенечки та браслети?).

Ми познайомились, коли я встигла розчаруватися в університетському навчанні та облишила спроби знайти у групі споріднену душу. На другому курсі чітко намітилося розділення на «праведниць» (сумлінно вчаться, паралельно мріючи зустріти принца та вийти заміж) і «грішниць» (між парами постійно бігають на перекур, у позаурочний час полюбляють хильнути чогось міцного та ведуть далеко не безгрішний спосіб життя). Як завжди, я була ні в сих ні в тих — дивакувата мовчазна скромниця. Розвінчувати цей образ особливого бажання не було.

Пару разів я ділилася з котроюсь із дівчат своїми думками, ненав'язливо розповідала про власні смаки, але, зустрічаючи лише здивовані погляди та нерозуміння, покинула цю марну справу. Тем для розмов вистачало, проте деякі стереотипи в головах одногрупниць мене дивували. Я не демонструвала цього відкрито та не вступала у дискусії, нагадуючи собі, що все одно нічого не зміню. Причин погано думати про колежанок я не мала. Просто ми були різні.

Навчання, яке так захопило спочатку, перетворилося на переписування підручників та відповіді строго за конспектами. До підвищеної стипендії мені постійно бракувало якогось балу, але я цим не дуже переймалася. Добре, що синдром відмінниці мене завжди оминав стороною.

Саме тоді відбулися зміни в моїй зовнішності. Відросло волосся та увиразнилися принади жіночої фігури — я нарешті перестала бути схожою на хлопчика-підлітка (як виглядала усі старші класи школи). Нараз полюбила спідниці та сукні. Несподівано для себе почала користуватися косметикою. Проколола вуха. Як зауважила одна з турботливо налаштованих колежанок, «стала схожа на людину».

На всезагальну думку, в мене завирувало особисте життя. Мені ж на дівчачі здогади було начхати, бо я робила все це виключно для себе та з власного інтересу. Раптом стало цікаво одягти замість джинсів коротку спідницю, підбирати щодня тині під одяг, а одяг — під настрої, купувати недорогі, але оригінальні сережки, змінити шкіряний браслет на ланцюжок.

Одного квітневого ранку в нас замість пар був медогляд, під час якого я отримала чергову порцію вражень про одногрупниць,

а опісля сиділа вдома та заїдала це діло шоколадкою. В той же вечір з цікавості, а радше знічев'я, полізла до інтернет-чату, куди не заходила пару років. Вирішила пригадати як це: спостерігати за репліками незнайомих людей у загальній розмові, сміятися з непристойних жартів (бо вони завжди найдотепніші) та уявляти, хто ховається за ніками і пише всяку каламуть. А крім того углибині душі сподівалася там когось зустріти чи віднайти — таке вже траплялося.

Макс звернувся до мене в особистих повідомленнях і ми почали спілкуватись. Обмінювалися репліками ледь не до ранку — було ясно, що нам обом хочеться зустрічі. Не довго думаючи, призначили її на найближчу суботу. Я мала два квитки на театральну виставу. Їх купив тато, однак його попросили вийти в цей день на роботу, а я так і не змогла знайти супутника. Це було схоже на знак.

У день зустрічі — він видався тихим і безвітряним — зосередитися ні на чому не вдавалось. Уява малювала то картину надзвичайно романтичного побачення (все йде як по маслу, один завершує речення за іншим, а в потрібний момент грає красива мелодія), то жахливе видовище моєї цілковитої заляккості та стрімку втечу, коли щось піде не так.

Перечитуючи наше листування, я помітила моменти, коли не зовсім уловлювала смисл реплік чи жартів співбесідника, а він моїх — це не дивно для першого спілкування з незнайомою людиною по той бік екрану. Втім повідомленнями ми обмінювалися довгенько і за пару годин таки добре порозумілися.

Я ніяк не могла придумати, що одягти на першу зустріч, аби це виглядало досить урочисто — як для театру, але не надто святково, наче я витягла з шафи єдиний «парадний» костюм. Врешті вибір пав на картату спідничку та фіолетову блузку (в білій я би точно мала вигляд школярки на першому дзвонику). З дому я випхалася ледь не на годину раніше потрібного часу та довгенько ходила бічними від призначеного місця вуличками — порожніми й безлюдними, почувуючись наче в уповільненій зйомці.

Либонь усоте поглянувши на годинник, зауважила, що вистава почнеться за п'ятнадцять хвилин. Наблизившись до площі

на безпечну відстань, одразу вгледіла чорнявого хлопця в брюках та світло-рожевій сорочці. Напередодні на моє прохання ми обмінялися фотографіями, бо мене переслідував невідв'язний страх не впізнати віртуального співрозмовника. І хоча на світлині детально розгледіти обличчя не вдалося, якесь шосте відчуття підказало, що це Макс. Він сидів на лавочці, час від часу поглядаючи на годинник. Кілька разів озирнувся, але не побачив мене, хоча я навіть вийшла з-за дерева. Хлопець підвівся та почав ходити площею. Моя постать лишалася поза його увагою, наче стала невидима. А я так сподівалася, що він підійде першим!

Урешті терпець увірвався. Я рішуче рушила до юнака в рожевій сорочці, який... розвернувся в протилежний від мене бік. Почалася дивна малозрозуміла гра двох магнітів: при моєму наближенні він віддалявся — в упор мене не помічаючи. Довелося зробити небувалий кульбіт і стати прямо перед ним.

— Юначе, ви на мене чекаєте? — до жаху банальні слова прозвучали в цій ситуації особливо незграбно.

Ладного діалогу не вийшло, бо кожен почав говорити щось своє. Крім того ми вже майже запізнались, адже поки я «полювала» на потенційного супутника, час спливав. Щойно ми похапцем увірвалися до зали та зайняли свої місця, почалася вистава. Я крадькома спостерігала, над якими жартами сміється новий знайомий, і вони теж видавалися мені смішними.

Після вистави ми пішли до кафе та просиділи там до закриття. Я дуже ніяковіла та боялася зробити щось не так, однак чимдалі, тим більше розслаблялась у компанії співрозмовника. Навіть жестикулювала менше, ніж на початку вечора, — зазвичай я розмахую руками, коли хвилююсь або переповнена емоціями. Моя голова аж тріщала від валу нової інформації, але... про що ми говорили весь вечір, поглинаючи морозиво та гарячий шоколад, а потім підіймаючись нагору, до моєї домівки? Прокручуючи описля в голові нашу бесіду, я переконувалася, що здебільшого ляпала щось невпопад.

Макс провів мене не до під'їзду, а до рогу будинку. Ми спинилися біля розквітлої абрикоси. Я милувалася підсвіченими ліхтарем пелюстками — здається, ніколи в житті не бачила такого ніжного помаранчевого. Майнула думка: а якщо він мене поцілує? Сказати по правді, я була не проти. Однак Макс цього не зробив.

Прокинувшись наступного ранку, я намагалася збагнути, що відчуваю. Все вирішив дзвінок з пропозицією зустрітися в

парку. Точніше, фраза, яку Макс сказав замість вітання, вгледівши мене на алеї.

— У тебе така мила усмішка.

Цих простих слів та швидкого погляду темних очей виявилось достатньо, щоб закохатися.

Наше побачення було коротким: Макс спішив додому робити термінову роботу, про яку толком нічого не розповів. Я ж повільно поверталася в бік домівки, вдихала аромати квітучих дерев та відчувала, як серце наповнюється чимсь новим і незвіданим.

Наступну зустріч ми призначили за тиждень на центральній площі. Кілька годин прогулянки містом пролетіли мов кілька-десять хвилин — потім так траплялося щоразу, коли ми з Максом бачились. Не знаю, що за чари огортали мене при його вигляді, але час наших побачень завжди минав непомітно. Я мовби потрапляла до іншого виміру, не помічаючи нікого навколо.

Спілкуватись із цим хлопцем виявилось напрочуд цікаво! Макс переповідав у ролях історії з життя, цитував знайомі нам обом кінофільми, по пам'яті наводив уривки з улюблених книг. Слухала я, що називається, з відкритим ротом, а сама метикувала, що цікавого можу розповісти про себе — у порівнянні з ним власне життя видавалося прісним та нудним.

Коли мій супутник уже в темряві проводжав мене додому, я не помітила, що він спинився зав'язати шнурок, і рухалася собі далі.

— Анжело... Анжеліко! — погукав Макс.

Я здивовано підняла брови:

— Я не Анжеліка.

— А хіба Ліка — не скорочення від Анжеліки? — з легкою підозрою в голосі мовив Макс.

— А хіба Макс — це скорочення від Максима? — трохи невдало пожартувала я.

— Так хто ж ти? — хитро спитав він.

— За паспортом — Єлизавета.

— Хм... І яким же чином Єлизавета перетворилася на Ліку?

— О, це довга історія. Але якщо хочеш, розкажу.

— Звісно хочу. Мене цікавить про тебе все.

Я думала, цього вечора ми точно поцілуємося. Однак на прощання Макс лиш стиснув мою руку й уже наступної миті розчинився в квітневих сутінках.

Знайомство з Максом перетворило цю весну на оберемок по-справжньому кінематографічних епізодів. Коли відчуваєш до когось сильні емоції, самі собою починають відбуватися дивні речі на кшталт випадкових зустрічей або яскравих кадрів. Якби я знімала романтичний фільм, то безумовно включила б туди ці сцени.

В одну з травневих субот дощ зарядив із самого ранку, але це не втримало мене від прогулянки: серце так шалено стукотіло, що всидіти вдома було неможливо! Погода тоді взагалі стояла мінлива: бувало, дощ і сонце кілька разів на день устигали змінити одне одного.

Я прямувала в бік середмістя та почувалася вельми незле: над головою парасолька, у вухах Reign of Kindo, музика яких наче створена для такої погоди. Думки, звісно ж, крутилися навколо Макса, якого не бачила вже кілька днів. Аж раптом попереду крізь сіру пелену дощу замайоріла знайома постать. Мені вдалося матеріалізувати хлопця силою думки?!

Ми наблизились одне до одного та спинилися під моєю парасолькою (Макс йшов, прикривши голову лиш капюшоном).

— Ну привіт! — мовив він так, наче планував перестріти мене саме на цій вулиці.

— Привіт! — від романтичності ситуації я аж знітилася, проте мій візаві узагалі не видавав подиву. Кортіло сказати, який це дивний збіг, яка мала ймовірність того, що ми отак зустрінемось, однак ця заувага здавалася недорікуватою. Якби це відбувалось у кіно, слова точно були б зайві, проте в житті казковість випадку ризикувала от-от вивітритися.

Поки я метикувала, що робити далі, Макс із посмішкою спитав:

— Як тобі ідея покататися завтра на чортовому колесі?

— Давай! — не роздумуючи відповіла я, бо з цим хлопцем попрямувала б і на край світу.

Наступного дня, мов на замовлення, світило сонце. Де-не-де поблискували калюжі, над містом у синяві неба висіли збиті, наче зефір, білі хмари.

Ми посідали на лавочці, покаталися на колесі огляду, знову присіли на лавочку, і Макс урочисто мовив:

— Ліко, маю в тебе дещо спитати.

Моє серце затрепетало, всередині все стиснулося і затремтіло.

— Ти знаєш талановитих людей, які воліють показати свої творіння світу? Може, ти теж займаєшся якоюсь творчістю?

Оскільки я мріяла почути щось зовсім інше, моє розчарування сягнуло висоти чортового колеса, з якого ми щойно зійшли.

— Я готую мистецьку виставку й шукаю майстрів, рукодільниць, — вів далі Макс, мабуть, сприйнявши моє мовчання як заклик пояснити суть питання чи спробу пригадати потрібних людей. — Тому, якщо маєш когось на прикметі, скажи мені.

— Добре.

— Ти втомилася? — Макс нарешті помітив мій знічений стан. — Може, морозива?

— Не хочеться, — видушила я.

— А мені щось закортіло, — весело мовив хлопець. — Почкаєш тут? — і він попрямував до кіоску.

Поки я відходила від шоку, Макс повернувся з величезним ріжком. Я міркувала, чи варто щось говорити, аж раптом він видав:

— Приходь до мене спати!

— Що?! — я була певна, що неправильно почула його слова — ну не міг же він серйозно таке сказати!

— На дереві за моїм вікном живуть сови, — пояснив Макс, поглинаючи полите червоним сиропом вершкове морозиво. — Вони видають такі цікаві звуки...

Хлопець хитро глянув на мене. Не знаю, чи прочитав він щось у моєму погляді, однак вираз його обличчя посерйознішав.

— Ладно, я просто пожартував, — мовив Макс. — Хочеш морозива? Завелика порція, а я не дуже люблю солодке, — він простягнув мені свою лакомину.

Мов загіпнотизована, я взяла вафельний ріжок — він виявився неймовірно солодким. Кортіло тихцем покласти його на лавці поруч і забути, однак я не звикла викидати їжу, тому продовжувала повільно, майже через силу лизати морозиво.

Доївши, глухо видавила:

— Я трохи малюю, але не певна, що варто показувати це комусь.

— Як хочеш, — трохи збайдужілим (чи мені так лише здалося?) голосом відгукнувся Макс.

Увечері, вимальовуючи під музику De-Phazz викривлену шахівницю, я хвилина за хвилиною пригадувала нашу не зовсім

романтичну прогулянку, морозиво, після якого мене весь вечір нудило, та недолугу розмову, уявляючи, як Макс ставить мені зовсім інше питання.

Наступного разу — після попередньої зустрічі в дощ — відчуття, ніби рухаюся кіноекраном, накрило за пару тижнів. Під час нашої вже червневої прогулянки почалася злива, яку довелося перечекати в кафе на заправці.

Ми стояли біля скляних дверей, дивлячись на потоки води. В якусь мить Макс уважно поглянув на мене та витер рукою кілька крапель з мого обличчя. Я би воlíла перебувати в тому моменті вічно...

Однак дощ скінчився, сонце осяяло західними променями вулицю, візуально видовживши її. Як би мені не хотілося побути ще трошки разом, Макс мусив вертатися до роботи.

Ми попрощалися, я рушила в напрямку дому. Полізла у кишеню за плеєром, та не знайшла його. Перевірила в сумці. Ще раз у всіх кишенях — плеєра нема. Певно, забула в кафе, подумки заспокоїла себе й розвернулася назад.

Тої ж миті я вгледіла Макса, що прямував у бік заправки. Це дійсно була дуже кінематографічна хвилина — не вистачало хіба що веселки над нашими головами. Ми наближалися одне до одного, і навіть здалеку я бачила: Макс хоче щось сказати. Ну ось, нарешті момент істини! Зараз він вимовить щось важливе.

— Я забув купити сигарети.

Не знаю, наскільки було помітне моє розчарування, однак мене непокоїло інше:

— Я десь загубила плеєр.

Ми разом пошукали в кафе, потім Макс таки пішов, а я ще побродила маршрутом нашої прогулянки — тільки тепер у зворотному напрямку, пригадуючи, про що ми говорили на тій чи іншій місцині. Почало темнішати, а плеєр так і не знайшовся.

Впродовж кількох тижнів ми зустрічалися та гуляли містом, їли морозиво, безкінечно довго розмовляли та не могли розпрощатися. Втім мій новий знайомець і далі не робив жодних натяків чи пропозицій. За руку він мене брав лише коли ми переходили дорогу, потім одразу відпускав. Я не могла втямити, в чому справа. Мене до Макса вабило зі страшною силою. Лець не щонаочі у голову лізли фантазії про нього, внизу живота все стискалося, а тіло немов пронизувало струмом. Я начебто теж не лишала хлопця байдужим, проте він навіть не намагався мене поцілувати чи обійняти!

Якщо під час розмови Макс ненароком мене торкався, тілом розходилися імпульси приємного хвилювання. Він міг розповідати щось, потім повернутися до мене та пильно поглянути у вічі. Від цього погляду я навіть не танула, а плавилася. Могла потім весь вечір згадувати глибокі темні очі, що мали явно гіпнотичну силу. Виходить, описана в книжках магія погляду таки існує!

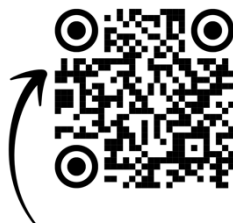
Від тотальної «максоманії» (як я подумки охрестила свій стан) трохи відволікало навчання. Наближався кінець семестру, а через любовні переживання я зовсім закинула конспекти та підручники. Тепер настав час розплати. Поки одnogрупниці отримували заліки автоматом, я, проклинаючи власну безпечність, підтягувала всі предмети одночасно. Після заліків на нас чекали ще п'ять екзаменів, а моя голова вже вибухала від кількості інформації.

Кожна зустріч із Максом ставала винагородою за години підготовки до іспитів та сяк-так складений предмет. Дехто з викладачів узагалі мене не впізнавав, дивуючись, чому я не дотягла до «автомату». Хтось із мало приховуваним злорадством ставив «задовільно», хоча весь час до початку любовної лихоманки я старанно вчила їхні дисципліни.

До того я вже стикалася з упередженим ставленням деяких викладачок. Якщо ти сидиш за першою партою, ловиш кожне слово та смієшся над недолугими жартами педагога — то майже гарантовано отримаєш залік автоматом або «відмінно» на екзамені. Якщо ж смієш мати і висловлювати власну думку та вивчати предмет без зайвого фанатизму — готуйся до каверзних питань та несправедливих оцінок. На першому курсі я цим справді переймалася — нині мене займали більш важливі речі.

Тато назвав другий курс підготовкою до третього, а я мріяла якнайшвидше завершити сесію та належати собі, а не конспектам та подекуди неадекватним викладачам.

В один із сонячних днів середини червня (я саме склала третій за рахунком іспит і мала кілька днів перепочинку) Макс подарував мені квіти — зі словами, що вони хочуть до моїх рук. Не знаю, чи перетворило це нашу зустріч на повноцінне побачення, але почувалась я щасливою. Поки ми гуляли, обережно тримала в руках невеличкий букетик синіх квіточок, назви яких не знали ані я, ані Макс. Удома вони ще тиждень радували мою романтичну натуру.

Наступного разу, прагнучи віддячити чимсь «матеріальним», я вручила хлопцеві зроблену власноруч листівку (інколи під настрій займаюся такими поробками), в якій використала один із своїх малюнків. Макс досить довго розглядав цей скромний подарунок і на мить мені здалося, що він... заплакав? Принаймні очі в нього стали вологими. Я навіть не сподівалася на таку реакцію — це була дрібничка, на яку я витратила пів години часу, хоч і робила її спеціально для Макса та зі щирими думками.

Місяць тому він сприйняв мої слова про малювання без особливого ентузіазму. А тепер настав час повідати свою коротеньку історію взаємин із заняттям, яким захопилася у старших класах школи.

Колись мені було цікаво на уроках, принаймні більшу частину вчительських пояснень я розуміла. Але останні два роки крім гуманітарних предметів мало що хвилювало. Уроки фізики, а згодом і математики перетворилися на заняття з живопису. Пригадуючи відвідану кілька років тому виставку, де мене вразила графіка місцевої художниці, я спробувала наслідувати її стиль.

Почалося все з чернетки, повністю заповненої чудернацькими закарлючками. Але попри «класику» рисунків на останніх сторінках, мої шкільні зошити лишалися чистими. Я купила спеціальний блокнот, де поступово замальовувала сторінку за сторінкою. Іноді не могла дочекатися наступного уроку фізики,

де під монотонне бубніння вчительки можна дати волю фантазії та перетворити беззмістовний час на творче заняття.

У перший рік студентства стало не до малювання: купа нової інформації, не хотілося нічого пропустити. Проте на другому курсі, відчувши розчарування в деяких викладачах та предметах, я повернулася до свого медитативного заняття. У школі я малювала звичайною синьою ручкою, а в університеті якось випадково взяла чорну гелеву — це сподобалося значно більше.

Після знайомства з Максом страшенно закортіло ввести у свої візерунки червоний колір. Я ніби додала крові в загадкові абстрактні квіти, якими заповнювала сторінки нового блокноту. Записник швидко закінчився, а придбати новий не було часу. Тоді несподіваним тлом для малюнків стали використовувані для курсової роботи картки. Протягом трьох місяців я сумлінно виписувала на них зі словника іменники чоловічого роду другої відміни із закінченнями -а(-я), -у(-ю), а після захисту ці тоненькі білі квадратики стали непотрібні. Тож майже одразу потрапили під руку та почали наповнюватися червоночорними лініями, листочками й пелюстками.

Навіть під час сесії я примудрялася знайти час для малювання — що вже казати про довгоочікувані канікули! З Максимом ми бачилися не щодня, чимало годин я проводила на самоті, однак зосередитися на чомусь новому та пізнавальному не вдавалось. Я вмикала музику і малювала аж до нестями, додавши до двох кольорів третій — зелений. Бувало, права рука стомлювалася, я брала ручку в ліву й намагалася тримати її так само впевнено, як і правицею. У голові починався легкий бардак, утім поступово мозок заспокоювався, а рухи ставали більш упевненими.

Під час малювань-медитацій я думала не лише про Макса, а й пригадувала минуле, не завжди радісне, або людей, які займали в моєму житті чільне місце, проте з різних причин вже не були поруч.